

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statók,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerebiske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihcizisčezěni w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

11. njedzela po šwjatej Trojizy.

1. Jan. 1, 8.—10.

Sczenje nascheje džeknischeje njedzele je snate pschirunanje wo farisejskim a zloniku: Šorda farisejska myšl steji napschecziwo poniznej zlonikowej myšli. Tamnu hordostnu myšl šwět pokasuje; džeczi šwěta hladaja, kať móža něšcto wot šo čzinič. Zlonikowa myšl pať šo wot šwěta wuškmešuje jako něšcto hlupe. Jesuś ma druhu měru: Zlonik džě prawy do šwojeho doma. Tu šamu myšl wupraja nascha epistola.

1. Farisejska myšl pokasuje do hele;
2. pokutna wutroba wjedže t njebjekam.

1. Farisejski šhrobly psched Boha a psched šwět stupa a wupraji: Ša žaneho hrěcha nimam — teho dla šo ja tebi džakuju, Božo, šo ja nješkim jako drusy ludžo. Tule farisejsku myšl njewidžiš jenož pola šwětnych džeczi, kiž šamo pschetrakšnjuju šluža a šo wopowšcheja š mantlom dokonjanošče. Tež mješ wěrzazymi tajkich nadenžesch, kiž šo šepjeraja na šwoje dobre šutki. Tule myšl wukhadža š njesprawnošče. „Prawda njeje w tajkich“ aniz „Bože šłowo“. Šdy bychu woni š prawdy byli, bychu šo w šwojej hrěšnosći pošnali a po prawdošči pytali. Prawda a njeprawda stej w nich tať šmėschanej, šo hrěch a prawdošč wjazny roszdželicž njewjedža. Tež Bože šłowo šu š wutroby šhubili. Bože šłowo džě praji, šo šmy my wšchitzny hrěšchnizny a wumozjenja potrejbamy. Farisejska myšl je šatamanštwu hódna. Šichetož tajki čzini Boha

ša šharja, hdyž wón praji: wona je tola čzłowšta prawdošč, bjes teho šo by Bóh ju dať, čzłowjet njepotrzeba Božeje hnady, šo by t prawdošči pschischol. Ale š tym šhebaja šo šami — a to je jich šhoštanje, woni šo šhebaja wo prawu prawdošč, wo wěcznu šbóžnosč. Woni šebi myšla, šo špodobna droha, po kotrejž šhodža, do njebjek wjedže, wona pať wjedže do hele.

2. Pokutna wutroba šo w tym šjewi, šo čzłowjet šwoje hrěchi pošnaje a wušnaje psched Bohom. Pokutny je pschecziwo šebi šam šprawy a pyta šwoje šbože. W nim bydli prawda. Wón njepyta jenož hrěchi pola šwojich šobuczłowjetow, ale pschede wšchem šam pschi šebi, je š pravym mjenom mjenuje, hidži je a pyta je wotpožicž. Š temu wužije jeniczi prawy šredť: wón wušnaje šwoje hrěchi psched Bohom, pschetož wón wě, šo móže Bóh šam pomhačž wot winy a hrěcha. „A Bóh je šwěrný“; wón wudawa pokutnemu jeho hrěchi. Tež druge nabožiny lubja wudacže hrěchow. Ale wone ša: hrěchi móže Bóh šam wudawacž. Wón je wudacže na šhryštušowny šichiz škožik, ale jenož na šon. A Bóh je šwěrný; šchtož wón lubi, to wón džerzi. Šchtož psches šhryštuška pola njeho wudacže pyta, jo tež namaka. A hišcže wjazny: Bóh je prawy a teho dla pschi wudacžu njewoštanje. Wón da pošny dar: wón wuczišči naš wot wšchitkeje njeprawdošče a čzini naš šbóžnych.

Dwoji pučž wohladacže psched šobu: Ššamoprawdošč a šhryštušowu prawdošč. Wš wěšče, hdyž kóždy wjedže. Duž wolče! Šamjeň.

Pŝchi njeđzelskim ŝwonjenju.

O kak to duschu wofŝewja,
 Šdyž i žyrkwoje ŝwony ŝaklincža!
 Sich ŝynt nam rěči i wutrobje
 Kaž postrowjenje njebjeste;
 Wŝchat ŝwědčži hłób jich ŝwjatocžny,
 So dženŝa džeń je ŝnjeŝowy.

Sich hłób naŝ proŝy i ŝejuŝej,
 Šdžež žadyn hóscž pŝche hrěŝchny njej,
 Kiž i ŝhryŝta krwoju ŝo wuczŝiŝči
 A i jeho ŝchžom wudebi;
 Kiž ŝesom ŝhryŝta mozuje
 Šso we wěrije hačž do ŝmjercže.

Duž njech nam ŝwonow klincženje
 Najrjeńŝchi wofŝew dusche je;
 Njech wono horŝa na žyrkwi
 Kaž ŝhwalospěw nam ŝaklincži,
 So ŝa naŝ i troŝčtej wot Boha
 Bu njeđžela nam ŝwjecžena!

K. A. Fiedler.

Šswěža na horje.

W malej kupjeli, wot horow wobdatej, ŝedžachu rjany lěčny wječor hiŝčeže nělotŝi kupjelni hoŝčjo wotkach hromadže, jako ŝdobom ŝebi ŝnapŝčecža na hórŝkej ŝtroninje, i jědlemi wobroŝčenej, ŝwězu wuhladachu, kotraž ŝo i ŝhěžki, zuŝym po napohladže derje ŝnateje a w lěŝu pol ŝhowaneje, blyŝčezjeŝe.

„Komu drje ŝo ta ŝwěčžka tam horŝa ŝwěčži?“ wopraŝcha ŝo jedyn i pŝchitomnych, kotryž bě dolho, do myŝlow ponórijent, i njej ŝhladowaŝ. „Šrudnej macžeri pŝchi ložu ŝhoreho džeŝčža?“ „Wjeŝelemu towaŝtww drjewarjom pŝchi piwnym karanje? abo ŝnano ludžibójnemu ŝamotarje?“ tak rěčachu ŝe wŝchěch ŝtronow měńjenja, kotrež ŝlónčnje i wječe wjedžechu, ŝčtó drje ŝměje prawo. Młody čłowjek i wokolnoŝče, jako dobry pěŝch ŝnaty, bě ŝwólunwy, póŝdny wuhłób do horow nadowŝačž a naŝajtra rano roŝprawu podačž, ŝčto je horjeka w tej hěče nadeŝchol.

Šodžinu poŝdžiŝcho wón pŝchod jejnymi durjemi ŝtejeŝe. Š wofna blyŝčezjeŝe ŝo ŝwěža pŝchego hiŝčeže w měrnej jaŝnowŝči pŝcheg ŝelenu jědlinu, kotraž ju pol pŝchitrywaŝe. Na jeho klapanje wotewri žónŝta, kotraž hnydom na to i wuwolanjom: „Tu hižom dže!“ naŝad ŝtupi, jeho paŝ potom pŝchecželnje proŝeŝe, ŝo by bliže ŝtupiŝ. Wón nadeńdže w roŝŝwětlenej ŝwoje ŝhoreho, žonineho muža, we ložu ležazeho, a jako ŝo ŝe ŝpodžiwanjom ŝa wofnamom wuwolanja praŝeŝe, i kotrymž bu postrowjeny, powjedatŝe žona:

„Mój muž leži hižom měžazy dolho ŝhoru a njemóže ničjo ŝaŝlužicž. Mój ŝmój we wulkej nuŝy, pŝchetož runje dženŝa je naju poŝlednja wulutowanŝa do hapytki ŝčla. Pŝchi wŝchěm tym njemóžu wěricž, ŝo naju luby Wóh bjeŝ pomozy wotŝaji — jeno mój muž měni: „Wón drje je naju wopuŝčžil a nočže ničjo wjazy wo namaj wjedžecž.“ Šako běch nětko runje ŝwězu ŝaŝwěčžila, ŝo bych ŝwojemu mužej wječorny pŝalm wuczžitaŝa, pŝchińdžechmoj ŝaŝo do wurěčžowanja, hačž drje hiŝčeže pomoz ŝa naju pŝchińdže, a dha Wŝ klapaŝčže, luby knježe, a jako ja tak njenadžizy wječor poŝdže zuŝeho ŝaŝtupicž widžach, běch teho měńjenja, ŝo je to ŝnano woprawdže hižom pomoz, kotruž Wóh namaj ŝčeje.“

Młodeho mužŝkeho žonine ŝlowa wofŝebje pohnuchu. Wěŝe ta ŝwěža, kotraž ŝo wěŝče kóždy wječor tudy horŝa paleŝe,

runje dženŝa malemu towaŝtww w dolinje tak do woczow padnyŝa, jeno ŝo by jeho wčipnoŝč ŝpoŝojila, a bě wón tón daloki pučž čžinicž měŝ, jeno ŝo by jim powjedacž mohŝ, koho je w tej ŝhěžy nadeŝchol? Wěŝče niž! To běŝe Wóža ruŝa, kotraž jeho ŝem wjedžiče, ŝo by ŝo žonina dowěra wuŝprawniŝa, mužowa njewěra paŝ ŝahańbila.

Wón pomhaŝe dženŝa hižom, tak daloko hačž to ŝamožeŝe, a jeho roŝprawa, kupjelny hóŝčjom naŝajtra rano podata, čžinjěŝe to ŝbytkne, ŝo bu nuŝa ŝhoreho a jeho žony polóžena.

F.

Do žnjeńŝkeho wěńža.

Šy runje i prutom ŝuchoty
 Naŝ, ŝnježe, lěŝa ŝhoŝtaŝ,
 Dha ŝy nam tola ŝchžedriwy
 A mily Wóčez wotŝaŝ;
 Njech wjele abo malo daŝch,
 Ty ŝwoje džečži lubo maŝch,
 Šim džečžič dale ŝwěru.

Dženŝ twoju miŝoŝčž ŝhwalimy,
 Wty ŝhude čłowŝke džečži;
 Hačž runje polni hrěchow ŝmy,
 Nam twoja hnada ŝwěčži.
 Duž džaŝ ŝa kóžde ŝornjatko,
 Kiž na polu je naroŝtko;
 Nam, ŝnježe, wŝchitko žohnuj!

K. A. Fiedler.

Ščtóž ŝo njemodli.

Bohabojasny bur wobjedowaŝe i někotrymi druhimi w korečnje něŝajŝeje zuŝeje wŝy. Woni běchu ŝo ŝa blido ŝeŝydali, hrabachu ŝhwatajžy ŝa ŝžizami a čžyžchu ŝebi ŝwój wubjerny wobjed tež hnydom derje ŝłobžicž dacž. Naŝch pobóžny bur paŝ ŝčahny ŝwoju měžku a ŝpěwaŝe čžiče a ruzy ŝtytnyŝchi ŝwoju blidowu modlitwu. Duž pohlada, jemu ŝnapŝčecža, něŝajŝi lóŝy pachol i wuŝměchom na njeho a ŝo wopraŝcha i ŝhroblej njehańbitoŝčju: „Mó, je dha to pola waŝ hiŝčeže waŝchnje? ŝu to wŝchitžy tak pobóžni pola waŝ?“ „D ně“, wotmolwi praŝchany, „ŝady w mojim dworje ŝteji mala deŝkowana ŝhěžka, tam dwaj byđlitaj, kotraž ŝo ženje njemodlitaj, ale ŝrěbataj a mlaŝtataj kaž njemdraj a njepomnitaj na dawacžerja wŝchitkich darow.“ Duž woněmi wuŝměwaŝ pohañbjent; pŝchetož wón derje pytny, ŝo bur ŝwojej ŝwinjecži měni.

Bože puče ŝu huŝto džiwne, ale pŝchego dobre.

Ša ležo ŝpach. Duž ŝjewi ŝo mi jandžel wo ŝnje a džeŝe: Wój ŝo mnu, ja čžy cži poŝaŝačž te puče, kiž Wóh ŝa čłowŝke džečži wuŝwola; a ja podach ŝo i nim na pučž. Mój pŝchińdžechmoj do přenjeje hoŝpody; hoŝpodaŝ naju pŝchecželnije witaŝe a powjedatŝe namaj, ŝo je ŝo wčžera ŝe ŝwojim njepŝchecželom wujednaŝ, a wot njeho ŝloty ŝhelich jako ŝawdawŝ noweho pŝchecželŝtwa doŝtaŝ. Šdyž ŝo potom wotŝalichmoj, wŝa jandžel tamny ŝhelich ŝobu. Ša čžyžch jemu to ŝa ŝto měčž, ale wón džeŝe: „Wjelečž a čžeŝčž puče, kotrež Wóh wuŝwola!“ — Na to pŝchińdžechmoj i jenemu bjeŝbóžnemu čłowjekej, kiž naju njeluboŝnje witaŝe a jebaŝžy i namaj wobŝhadžeŝe. Šdyž woteńdžechmoj, dari jemu mój towaŝch tón ŝloty ŝhelich. Ša čžyžch jemu to poroŝkowacž, ale wón džeŝe: „Wjelečž a čžeŝčž puče, kiž Wóh

wufwola.“ Potom jastupichmoj do khezje, kotrejez wobkedzjet zyle frudny na lamje kedzjesche; zyle jeho wobkedzenstwo besche pschedolzene, jutije dyrbiesche khezju wopuscheciz, dofelz njemozesche saplaczicz. Sdyz wotehdzichmy, skasy jandzel khezju i wobnjom. Sa chzych so rosslobicz, ale jandzel dzjesche: Wjelcz a czescz pucze, kiz Boh wufwola. Najposledny pschindzichmoj k jenemu naney, teho wutrobne wjebele besche jeho jeniczki syn, kotrehoz lubowasche jako swoje zimjenje. Sandzel czinjesche, kaz by pucz dale njewjedzal, a ton nan popla lubuschka, swojeho synka sobu, so by namaj pucz pokasal. Sako net duzy na netajki wufki mosczit pschindzichmy, storczi jandzel hólza do wody, so so tam satepi. Net njemozach so dlje idzerzecz, rosslobjeny wurasych: „Sny ty jandzel? ne, sterje by czert, kiz je so do jandzela kwetla pschewobrocizil.“ Ale hischcze rjenscho wobkwetlesche jeho netko njebjeska krafnoscz a won dzjesche: „Blisowidzazy, njeporotuj, ale modl so pokornje. Tamny kelich besche sajedoiczeny, teho dla bu temu dobremu wsaty k jeho sbozu a bjesboznemu daty k jeho njesbozu. Sod popjelom swojeje khezki namaka tamny khudny, frudny muz bohatty schaz, i kotrymz mazesche saplaczicz. Ton lubuschki budzische na klosczach pschibjeral a posdzischo jako straschny klosnik so na swojim nanje pschepschimnyl; k wobeju sbozu dyrbiesche sahe wumrjecz.“ A hlaj, pola teho jandzela besche byla njebjeskich wójstow, te spewachu: „Moje myhle nejihu wasche myhle, a wasche pucze nejihu moje pucze, praji ton Rnjes. Ale kaz wjele wysche njebjeska su, dzyli semja: tak su tez moje pucze wysche dzyli wasche pucze, a moje myhle, dzyli wasche myhle.“ A jako jandzeljo do njebjes stupichu, modlach so pokornje a — — na to wotuczich.

Sahnemany pusczinat.

Stary pusczinat, kiz i druhimi w egiptowskej pusczinje bydlesche, besche mjes swojimi towaršchemi stajnje polny njemera a jara k hnemej pokhileny. Duž hebi myhlesche: „Sa chzu wotehdz a sam bydlicz. Sdyz nikoho wokolo hebe njemaju, i kotrymz bych reczaj, abo kiz by mje k hnemej wabil, moja nahloscz a rospalitoscz pschestanje a ja smaju mer we mni.“ Won dzjesche hluboko do puscziny nuts a wufwoli hebi samotnu skalobu blisko pschi zorle sa bydlischczo. Ale schto so poda? Sunu pschipołdnju swroczi so jemu karan, kotryz besche runje naczrel. Won dyrbiesche sašo po wodu hicz, a dzjesche smerom a czishe. Sako so pak karan tez druhi ras swroczi, sapopadze jeho hnem, won resny karan wo semju, so so rozrasny. Hakle potom, hdyz czryopy widzesche, pschindze sašo sam k hebi a spóna, so je duch rosslobjenja jeho samjedl. Won so dohlada, so hnemej, temu snutskownemu sawjednikej, nihdze wuczetyncz njemoze, ale so jeho wschudze sobu bjerje. Teho dla wróczi so sašo k swojim towaršcham, so nadzijejo, so we wobkhadzenju i nimi swoju nahloscz kóšscho pschewinje.

Boži sud nad Jerusalemom.

Do lijeny je Boh ton Rnjes czlowjekam 120 let k polpschenju dal; 40 dnjow dyrbiesche Ninive k polucze meczi; 40 let wosta židam k wobroczenju wot teho czaša sem, so bechu swojeho Sboznika na schiz pschibili. Woni pak njeczinjachu polutu, ale pscheszczehachu Rnjesowych japoschtolow, kaz jich wotzojo profetam czinili bechu. Mera jich klosczow bu skoncznje polna, a jim so sta, kaz bechu wolali: „Teho krej pschindz na nas a na nasche dzeczzi.“ Tez Rchrystufowe weschzenje so dopjelni: „Czaz budze pschincz na tebe, so twoji njepscheczelo budza tebe a twoje dzeczzi we tebi se schanzu wobsamtnycz, tebe woblehucz a na wschecz stronach cze tyshicz; a budza tebe k semi srunacz a žadny kamjen

na kamjenju njewostajicz, teho dla so nejshy pónalo ton czaš, w kotrymz by domapytane.“

Židzi spjeczichu so pscheczowo Romskim, kotsiz tehdy knjezetstwo nad nimi mejachu, a wuhnachu jich i kraja. Někotre leta wostachu swobodni, ale niz k swojemu sbozu. Pschetoz rubjezne czryody czahachu po kraju dla rubjenstwa wokolo a kazachu wschon porjad. Skoncznje sašydlichu so do mesta Jerusalema. Woni czahachu wot jeneje hahy na druhu a rubjachu a morjachu, schtoz nadehdzechu. Duž pschindzechu romske wójsta pod Titufom, so bychu židow khostali. Na jutrownny swjedzen, na kotrymz be so do Jerusalema na pol milliona luda jescho, sapoczja so wobleh-njenje mesta. — Boh ton Rnjes besche židam kmilneho njepscheczela pónal. Tituf žadasche wot nich, so bychu so i dobrym podali. Ale woni jeho sa to hanichu a wobarachu so kaz sadwelowani. Naposledku da Tituf murju wokolo mesta twaricz, so nichto ani i njeho ani do njeho njemozesche. Žalosc bywasche nutskach pschezo hóršcha: wufki hlób nastja. W tym czašu je k njewurjeknjenju wjele luda hlodu wumrjelo; maleho kusta khleba dla su so husto najšpschi pscheczelo rubali; tehdy njeje ani bratr ani šotra so žadny nad druhim kmilil. A tola so njepodachu. W tórnym blašnistwoje menjachu, so netko ton šlubjeny Mešioš postanje. — So bychu pokutu czinili, kaz jich wotzojo, na to hebi njepomyšlichu.

Džekateho augusta leta 70 po Rchrystufowym narodze dobychu Romšy mesto Jerusalem. Tituf chzysche ton rjany templ njewupusczeny wostajicz, ale wojazy bechu so njemernje rosslobili, a jedny i nich stupi na ramjeni druheho a czifny sapalenz i wofnom do templa. Sapalenz sapali. Židzi posbezechu žalostny schiz a škwolenje. Tituf dzjesche se swojim nawjedowarjom do najšweczi-scheho. Sako sašo wufstupi, pschikasa jenemu wyschchemu, so dyrbi wojakow i tešatom k haschenju honicz. Ale wscho be podarmo. Wohen zly templ skasy. Tak bu dopjeljene tamne šlowo teho Rnjesa: „A kamjen njebudze na kamjenju wostajeny.“

Jedyn million židow be zimjenje šhubil, 97 tyšaz bu jich sa-jatny a do wscheho kweta rosspóschentny. Jerusalem pak bu spalene a jeho murje buch roškopane, a dopjelni so tak weschzenje profety Micha, kotryz praji: „Zion budze wasche dla rošworane polo a Jerusalem hromada kamjenjow, a hora Božeho doma do wyškotoho leša wobroczena.“

Stoto a sloty.

Wojedanczto se šerbšete Lužicy i leta 1872 wot S. B. M.

(Wotraczowanje.)

III.

Njedaloto Mišna leži šrenjo-wulka wješ w plódnjej krajnje. Se tam knjezi dwór, kotrehoz hród je potorchany a so i nowa twari. Rnjes a jeho mandželska bydlitaj nahwilnje w jentym pschipołanskim twarjenju a czeledz w druhim, hdzež tez horjenza w jenej komorje i druhej džowtu spasche. W druhim czašu mejesche horjenza swoje ložo a bydlo sobu w knjezim hrodze, blisko pola knježstwa.

Njedavno besche jeje knjes tuto ryczerkublo kupil a to tunjo, dofelz bechu wsche twarjenja jara stare a porjedjenja potrebne. Wórny po šempšiczechnjenju wobsamtny knjes nowotwar hrodu. Sa leto chzysche druhe twarjenja podtorhacz a nowe natwaricz.

Pschi twarjenju junu pienjes doicz njemjesche a chzysche do Draždžan k pienjeznikej. Tola bu psches westy šadzewk wot teho wotdzeržany. Teho dla pónla horjenzu do Mišna, so by tam wot jeneho dobrego snateho, kiz be bohatty winizar, na khwilu něšcho pienjes pschinjeska.

Esriedu wokoło jeneje hodžiny poba so horjeńza s korbikom na prawizy na pucź do Mischna. Bě pať to na krašnym, ale jara czopłym dnju. Horjeńza mějesche w Mischnu tež tójšto druhich wězow wobstaracz a na dompuczu dyrbjesche hiščeje do bližšcheje, něšto bóle na prawizy ležazeje wšy sobu hič.

Tam pschińdže runje nimo zyrkwoje, kotrejež durje běchu wotewriene. Dopomni so s molom na wuczbu lubeje maczerki: „Sduž něhdže wotewrienu zyrkej namafasch, dha njeńdž nimo, ale fastup do njeje, a bylo-li jeno tak dołho, hacž „wótczenasch“ wuspěwasch.“ Wona fastupi; dofelž pať bě jara mucžna a spróžna, bydže so do jeneje lawki a wuspěwa nutrny wótczenasch.

Ležachu pať tam spěwarste; wona je wotewri a namafa tšer-lusč, kiž bě ji njesnaty, a pocža czitacz. Pschi tym pať sacžu tať njemóžnu mucžnosć, so šebi přjódkowa, głowu na ruzy šložiwšchi na psched nej stejazej deschzy, na kotruž so knihi kladu, šhwilku wotpocznyč.

Bórny pať šapadny do spanja, do hlubokeho spanja a špasche hacž so sacžmi. Durje běchu hižo dawno šamknjene, a wona pschezo hiščeje špasche. Běchu pať durje teho dla wotewriene byle, dofelž běšče wuczer a šwóńl czašnik nacžahowal a so horjelach na wuhlazje dlějšchi czaš do rjaneje wokolnosće šahladal. Šako wěžu wopušcži, njetrjebasche psches zyrkej a teho dla tu nje-wuhlada, kotraž tam špasche.

Durje buchu šamknjene. Čzomowa nóz pschikrywšache doły a hory, wšy a města. Wokoło polnozy pať so wokolnosć na jene dobo rošjašni a móžne plomjo šapasche w šušodnej wšy t njeby. Štražnik trubjesche šylnje; pšy šahhadžachu kaž džiwje. Tež hacž do Božeho domu došahasche holt a wolanza a wubudži horjeńzu druhi krocž s cžicheho spanja.

Prěni krocž wotucži, jako běchu durje něhdže hodžinu šamknjene. Šósna, so je šama, a hacž runje ša durje tšchafesche a šylnje a tójhdy wolašche, dha ju tola ničto nješlyšesche, dofelž zyrkej něšto wot pucža na kónzu wšy ležesche. Šako widžešche, so je jeje próžowanje podarmo, lehny so w poddacžu do Božeho šakitowanja a po nutrnej modlitwoje na lawku šamu a wša špěwarste ša głowal.

Psches wolanje a haru psched zyrkwju wona wotucži, a we wšchěm tym wotewriču so durje wěže; psches latarnju so rum psched zyrkwinstim wuhodom rošjašni a wuczer a něotši mužojo šastupichu, so bychu so horje podali a šchtórmowali. Š šhwatkom wustocži horjeńza s lawki a bě pola durjow, jako so rum psched durjemi šašo sacžmi. Tola šnutšne durje njeběchu šamknjene, šwontne pať běchu wotewriene. Psches plomjo wohenja běšchtej njeby a wokolnosć tať rošjašnjenej, so wona wustup s zyrkwje derje namafa.

Šako pať wustupi — zyrkej ležesche wyschšcho hacž wješ — dha ji tšchepjetanje do cžěla pschińdže, so móžesche lědom dale krocžicž; pschetož šjawnje špósna, so je wohen w jeje wšy, a jeli ju wšchitko njemolešche, na knježim dworje.

„Mój Božo, wobarnuj moje knježstwo a wšchitkich šušodow psched dalšchim nješbožom, šadusch šty wohen —“, s tymle nutrny šdychnječkom dosta nowu móž a šylnosć, a špěčnyje šhwatašche do přědka a pschińdže dom, jako šapaze plomjo tšecze twarjenje knježeho dwora šapopadny. Ludži běšche tam došč, tež tójšto šyławow, na wodže tež njepobrachowasche, ale te stare twarjenja palachu so kaž šłoma. Škót bu plomjenjam wutorhujeny, tež wjele gratu, šmachow a domjazeje potreby. Šeno w tym twarjenju, w kotrymž bě wohen na njesnate waschne wuschol, bě so s wjetšcha wšchitko špalilo. Šaj, wohen bě so tať šhwatuje roššchěrič, so bě wulku džowku, kotraž tam runje w přěnim spanju ležesche, šobu špalil. Nihdže ju njenamafachu. Na druhi džěn

wuhrjebachu něotre koscze s popjela. Tež w tutej komorzy budžišche horjeńza, Šana Bordanez, kónz wšala, jeli budžišche w prawym czašu dom pschisčla. Wobkedžbowanje maczerneje wucžby bě ju šmjerczi wutorhnylo. Wona pósna w šwojej šasparnosći a psche wulkej mucžnosći Boži porst a šhwalesche jeho šmilnosć a hnadne šdžerjenje.

Šeje knježstwo njebě wulku šchodu mělo; wšchaf bě wšchitko šahubjene derje šawěšcene. Šchtož pať běchu najlěpsche mobilije, kotrež bě knjes s W. šobu wšal, wostaji wón w Draždžanach, dofelž bě twar noweho hrodu šmolom pschi kupje wobšamnyl. Najbóle štoržesche knjes s knjenju a džěcžimi, kaž tež Šana, wó džowku, kotraž běšche tať šabe a nahle šwój kónz namafala.

Ša lěto štejesche tam krašny dwór, a Wóh žohnowasche šjawnje knježstwo a Šanu.

(Pschichodnje škóncjenje.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Michala so dotwarjeny Macžicžny dom pošwjećzi. Pschi tej škladnosći budže so tež šerbški konzert džeržecž. Duž so špěwarški a špěwarjo se wšow prošča, so cžyly so tež pschi špěwanju wobdželicž a to knjesej zyrkwinstemu wuczerzej Šjecžy w Budyščinje šjewicž.

— Šral Šurij je šwój narodny džěn w cžiščinje w Šillnizach šwjećzil. Šenož mašo wšobow je s šbožopšchecžu pschijał, dofelž po wužiwanych kupjelach měra s dalšchemu wuczerštwjenju potreba.

— Šhěžor Šylem II. je so šchtwórtk se šwojeho namórskeho pucžowanja štrony a cžily wrócžil.

— Psches wulku šuchotu je wjele wohnjom nastalo, wšebje w holach. Šandženu šobotu bu šašo našča šerbška Šužiza wot cžěžkeho wohnjoweho nješboža potrejchena. We Šupjanškej Dubrawzy so pjecz žiwnosćow do žyła špali.

— Na želesnižy, kotraž je Žitawy do Dybina jěšdži, stej njedželu dwaj cžahaj hromadu šjětoj. Š wšobow je so cžěžta šraniko a wjele je lohko šranjenych. Šahladowal dwórnišchěža, kotryž je cžahaj dať dale jěčž, přjedy hacž běšche druhi cžah wot napschecžiwneho boša pschijěl, je šajaty. Wón je tež nješbože šawinowal s njewobhladnimosću a njepšchemyšlenjom.

— Pschi něcžišchej wulkej horzocze mamy so hladacz, so šebi žoldt nješšahny. Wšebje rad so lóššymne picže wužiwa a tola je wone jara štraščne. Š njeho móže dołholětna braschnosć šcžěhowacz. Šduž woda dobra njeje, dyrbi so šwaricž a potom dyrbi so jej šašo wustudnyč dacž. Ššyry so šad jěšč nješmě, dofelž je nještrony psches trajnu horzotu, ale šwarjeny ničžo nješschodži. Tež pschi wužiwaniu lětušchich nowych běrnaw mamy so hladacz. Tež teho dla mamy so hladacz, dofelž so pschi tej horzocze štaženy žoldt cžěžo šašo wuhoji.

„Bombaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacz. Na šchtwórcž lěta placži wón 40 np., jenotliwe cžišla so ša 4 np. pschedawaju.